

benhavn behandles ved en af Afdelingerne for kriminelle Sagers Behandling i Overensstemmelse med de før Lov af 11te Februar 1863 for offentlige Politisager gjældende Regler; de saaledes forandrede Bestemmelser komme ogsaa til Anvendelse paa Overtrædelser af de i denne Lovs §§ 1 og 2 indeholdte Forskrifter.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ved Lov af 1ste Mai 1868 ordnedes første Gang Tilskyndet med Udvandrerens Befordring fra Danmark til fremmede Verdensdele. Den nævnte Befordring foregaar, som bekendt, dels fra danske Søhavne direkte til de fremmede Verdensdele, dels indirekte, idet Udvandrerne herfra først befordres til en fremmed europæisk Mellemhavn, hvor de endelig indskibes til den fremmede Verdensdel. Hvad den første af disse Befordringsmaader angaar har ovennævnte Lov bestemt, at Ingen maa paatage sig samme uden forud erhvervet Tilladelse, der meddeles af Justitsministeriet, og dette kan for Meddelelsen af saadan Tilladelse stille de Betingelser og fordrer den Sikkerhedsstillelse, som anses nødvendig til Udvandrerens Betyggelse. I Genhold her til har Justitsministeriet paa Grundlag af de i andre Lande gjældende lignende Bestemmelser samt efter Forhandling med forskjellige sagkundige Myndigheder ved Reglm. af 28de Marts 1870 anordnet det fornødne, og det tør vistnok antages, at de i saa Henseende gjældende Regler, for hvis Overtrædelse Justitsministeriet i Genhold til de til Tilladelse knyttede Betingelser kan ifjende følelige Bøder, afgive den Betyggelse, som her lader sig opnåe. Hvad dertil angaar den indirekte Befordring af Udvandrerne, som foregaar ved at disse herfra befordres til et andet europæisk Afskibningssted, er Lovgivningen hidtil gaaet ud fra, at Omsorgen for Udvandrerens betryggende Befordring her nærmest maatte søges i de Bestemmelser, som gjælde for den direkte Befordring af Udvandrerne i de Lande, fra hvilke den endelige Søreise tager sin Begyndelse. Da Reisen fra det Sted heri Landet, hvorfra Befordringen udgaaer, og til den europæiske Havn, hvor den

endelige Indskibning skal finde Sted, i mange Tilfælde vil være meget kortvarig, da den hyppigt for en Del sker tillands, og da det i Reglen ikke vil være forbundet med Vanskelighed for Udvandrerne i Tilfælde af Misbrug at gøre deres Klager gjældende, ere særlige Regler for, hvorledes denne Befordring skal finde Sted, selvfølgelig heller ikke i Almindelighed saa nødvendige som for den direkte Befordring, ved hvilken altid et større Antal Mennesker indskibes for en lang Søreise. Loven af 1ste Mai 1868 er derfor, tildels i Overensstemmelse med hvad der gjælder i vore Nabolande, forsaavidt den indirekte Befordring af Udvandrerne angaar, bleven staaende ved at give Regler, sigtende til at tilvejebringe Sikkerhed for, at de, som paatage sig saadan Befordring, noagtig opfyldte de af dem indgaaede Forpligtelser, medens det er overladt til Udvandrerne selv at betinge sig betryggende og forsvarlig Behandling. Dette er nu vistnok ogsaa tilstrækkeligt, naar den omtalte Del af Reisen, saaledes som ved Afskibning over Hamborg, er temmelig kort og for en Del foregaar til Lands. Det har imidlertid vist sig, at et betydeligt Antal af Udvandrerne befordres paa den Maade, at de herfra indskibes til en engelsk Havn, hvorfra Viderebefordringen foregaar. I Maret 1868, efter at Loven af 1ste Mai s. A. var traaet i Kraft, er der saaledes paa denne Maade befordret 1206 Personer af et samlet Antal af 1,888 Udvandrerne; i Maret 1869 ere 5,393 af 12,141 og i Maret 1870 3,311 Udvandrerne af 7,844 indskibede herfra til England. Naar saaledes denne Del af Befordringen kommer til at bestaa af en længere Søreise, ville tildels de samme Hensyn gjøre sig gjældende, ifølge hvilke den direkte Befordring til fremmede Verdensdele er under-